

[Начало](#) > ... > [Съдебни Процедури](#) > [Граждански Дела](#) > [Признаване И Принудително Изпълнение На Съдебни Решения](#) > [Процедури За Изпълнение На Съдебно Решение](#) > [Luxembourg](#)

Процедури за изпълнение на съдебно решение

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?

Ако даден длъжник не изпълни доброволно съдебно решение, вискателят може да поиска неговото изпълнение по принудителен ред. Това се нарича принудително изпълнение.

За да има изпълнителна сила, дадено съдебно решение трябва да бъде придружено от изпълнителен лист и да бъде надлежно връчено или за него надлежно да е отправено уведомление.

Изпълнителната сила на съдебното решение се спира за едномесечен срок, считано от деня на постановяването на решението, и/или чрез ефективното упражняване на право на обжалване, освен ако решението не подлежи на предварително изпълнение.

Обикновено принудителното изпълнение се използва с цел събиране на парични вземания, но може да се прилага и за изпълнението на определено действие.

В случай че на дадено лице е разпоредено да плати парична сума, мярката за принудително изпълнение е насочена към имуществото на длъжника и се изразява в заповест или възбрана.

Съществуват обаче и други, по-специфични мерки за принудително изпълнение: заповест на вземания на длъжника към трети лица, заповест на необрана реколта, заповест на рента, възбрана на недвижимо имущество, заповест на мебели на наемател, заповест на имущество на временно пребиваващ, заповест за обезпечаване на ревандикационен иск, заповест на трудово възнаграждение, заповест на плавателни съдове по вътрешните водни пътища, заповест на въздухоплавателно средство и изземване по опис (saisie-description) в контекста на закрилата на правата върху интелектуална собственост.

Видовете заповест, които се използват най-често в Люксембург, са заповест спрямо трето задължено лице и изпълнителен заповест.

2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?

Единствено съдебните изпълнители имат правомощия по осъществяването на принудително изпълнение на съдебни решения, които са обявени за изпълняеми от люксембургски съд съгласно люксембургското право или от съд на друга държава — членка на Европейския съюз, съгласно законодателството на Европейския съюз по граждански или търговски дела, на споразумения с изпълнителна сила, постигнати чрез медиация по граждански и търговски дела, както и на други изпълнителни основания.

3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?

3.1 Производство

- Съдебни решения и актове, които са постановени, съответно съставени, във Великото херцогство

Те подлежат на изпълнение във Великото херцогство, без да се изисква официално одобрение или писмо за *pareatis* дори ако се изпълняват извън юрисдикцията на съда, който е постановил решението, или извън територията, в рамките на която са съставени актовете.

Връчването на акт или съдебно решение на съдебен изпълнител представлява оправомощаване за всички действия по принудително изпълнение, различни от налагането на възбрана върху недвижимо имущество и лишаване от свобода, за които се изисква специално оправомощаване.

- Чуждестранни решения, които са предмет на договор или на законодателството на Европейския съюз, изискващи процедура за екзекватура

Съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в чужда държава, които подлежат на изпълнение в тази държава и които съгласно:

- Брюкселската конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, изменена с последващите конвенции за присъединяването към нея на новите държави членки,
- Конвенцията от Лугано от 16 септември 1988 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,
- Конвенцията от 29 юли 1971 г. между Великото херцогство Люксембург и Република Австрия относно признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,
- Договора от 24 ноември 1961 г. между Белгия, Нидерландия и Люксембург за компетентността, несъстоятелността и действителността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични актове, докато е в сила,
- или Хагската конвенция от 2 октомври 1973 г. относно признаването и изпълнението на съдебни решения, свързани със задължения за издръжка,

отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, се обявяват за изпълняеми съгласно процедурата, определена в членове 680—685 от Новия граждански процесуален кодекс (*Nouveau code de procédure civile*).

Съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочения регламент.

Регламент (ЕО) № 1215/2012 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, известен като „преработен регламент Брюксел I“, отменя Регламент (ЕО) № 44/2001. Регламент (ЕО) № 44/2001 обаче продължава да се прилага за решения, постановени по предявени иски, за автентични актове, формално съставени или вписани, и за правни сделки, одобрени или сключени преди 10 януари 2015 г., които попадат в приложното поле на посочения регламент.

Съдебни решения по граждански дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочения регламент.

Решения, постановени в държава членка, която не е обвързана от Хагския протокол за приложимото право при задължения за издръжка, сключен на 23 ноември 2007 г., по смисъла на глава IV, раздел 2 от Регламент (ЕО) № 4/2009 от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка, които отговарят на необходимите изисквания, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочения регламент.

Съдебни решения по граждански дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи, и Регламент (ЕС) 2016/1104 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения в областта на имуществените последици на регистрираните партньорства отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочените по-горе регламенти (ЕС) 2016/1103 и (ЕС) 2016/1104.

- Чуждестранни решения, по отношение на които се прилага законодателството на ЕС за премахване на екзекватурата

На 12 декември 2012 г. Европейският парламент и Съветът приеха Регламент (ЕО) № 1215/2012 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, известен като „преработен регламент Брюксел I“. Съгласно член 36 от посочения регламент решение, постановено в една държава членка, се признава в друга държава членка без изискване за специално производство (премахване на екзекватурата). Посоченият регламент се прилага във всички държави — членки на ЕС, от 10 януари 2015 г. съгласно определения в него условия.

Решения, постановени в държава членка, която е обвързана от Хагския протокол за приложимото право при задължения за издръжка, сключен на 23 ноември 2007 г., по смисъла на глава IV, раздел 2 от Регламент (ЕО) № 4/2009 от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка, се признават в Люксембург, без да се изисква никаква специална процедура и без да е възможно да се оспори тяхното признаване.

Съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 655/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за създаване на процедура за европейска заповед за заповор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, се признават и подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочения регламент.

Съдебни решения, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 861/2007 за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес или Регламент (ЕО) № 1896/2006 за създаване на процедура за европейска заповед за плащане със съответните изменения отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, се признават и подлежат на изпълнение, както е предвидено в посочения регламент.

3.2 Основни изисквания

Запор на движими вещи или възбрана на недвижимо имущество се налага само при наличието на изпълнително основание, издадено съгласно люксембургското право, и за ликвидно и сигурно вземане; ако задължението не е парично, след налагането на заповор то се отсрочва за всички последващи производства, докато не бъде оценено.

Решенията, с които се постановява вдигане на заповор, заличаване на вписване на ипотека, плащане или извършване на някакво друго действие от трето лице или за негова сметка, ще подлежат на изпълнение от третите лица или срещу тях дори и след като изтече срокът за възражение или обжалване единствено въз основа на удостоверение от адвоката на вискателя, което съдържа датата на връчване

на решението по местожителството на страната, срещу която е постановено решението, и въз основа на удостоверение от секретаря на съда, че срещу решението няма подадени нито възражение, нито жалба.

Ако в удостоверението се посочва, че срещу решението няма подадени нито възражение, нито жалба, залогополучателите, депозитарите и всички други лица са длъжни да изпълнят решението.

4 Цел и естество на принудителните мерки

4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?

- Подлежащи на запор или възбрана вещи

На запор или възбрана подлежат само движими или недвижими вещи, принадлежащи на длъжника, но не и вещи, принадлежащи на трето лице. Не е от особено значение обаче в чие владение са вещите на длъжника към момента на налагане на запора или възбраната, поради което е възможно да се наложи запор или възбрана върху вещи, намиращи се у трето лице.

- Несеквестируеми вещи

Член 728 от Новия граждански процесуален кодекс гласи, че освен вещите, за които е обявено, че са несеквестируеми съгласно определени закони, на запор или възбрана не подлежат и следните вещи:

- вещи, които са обявени съгласно люксембургското право за недвижими според предназначението им;
- движимо имущество, като например място за спане, дрехи, мебели, в които тези дрехи да се съхраняват, перална машина и маси и столове, които дават възможност на семейството да се храни заедно.

Тези вещи са несеквестируеми, независимо кой е вискателят дори ако това е държавата, с изключение на определени задължения, изброени подробно в закона.

За да се попречи на вискателя да наложи запор върху средствата за препитание на длъжника, с нормативен акт на Великото херцогство се определя размерът за прехвърляне и запориране на заплати, пенсии и анюитети. В закона се урежда налагането на запор върху защитен редовен доход (заплати, анюитети, пенсии). Този вид редовен доход не може да бъде запориран изцяло, а само до определен размер, който се определя в съответствие със скалата, установена в нормативния акт на Великото херцогство. Така длъжниците запазват минимален доход за издръжка.

- Ограничаване на запора

Ограничаването има за цел да се защити задълженото по запора лице срещу последиците от недостъпността на всички негови активи. Това дава право на съдията да ограничи запорираните суми.

4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?

От момента на налагане на запор или възбрана на вещите длъжникът губи право да се разпорежда с тях. Налагането на запор или възбрана обаче не създава никакви преференциални права за покупка за вискателя, в чиято полза се налага запорът. Лишаването на длъжника от права означава, че той не може да продава, прехвърля или обременява с тежести запорираните или възбранените вещи. Запорираното/възбраненото имущество може да бъде отнето незабавно. Длъжникът продължава да бъде собственик до принудителната продажба, без непременно да запазва владението върху имуществото. Ситуацията не се променя на практика, а по-скоро от правна гледна точка.

Ако лишаването от права е нарушено, мерките, предприети от лицето, задължено по запора, не са противопоставими на вискателя, в чиято полза се налага запорът.

В такъв случай лишаването от права е само относително, в смисъл че то се прилага само в полза на вискателя, в чиято полза се налага запорът. Останалите вискатели трябва да се съобразят с промените в имуществото на длъжника. Те обаче могат лесно да се присъединят към вече разрешения запор.

Лишаването от права е първият етап от процеса на продажба на имуществото. Вещите преминават под контрола на съда. Следователно при изпълнение на съдебно решение запорът на първо място има обезпечителна роля.

Що се отнася до налагането на запор върху вземания на длъжника към трети лица, трябва да се уточни, че с тази форма на запор изцяло се премахва контролът върху цялото заповорирано вземане, независимо от неговата стойност. Третото задължено лице обаче може да остави достатъчно средства в депозит (ограничаване на запора).

4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?

По отношение на подлежащите на изпълнение актове, издадени съгласно люксембургското право, не се прилагат давностни или преклузивни срокове.

Разрешенията от председателя на търговския съд за налагане на обезпечителен запор загубват своето действие, ако обезпечителната мярка не се изпълни в определения в постановлението срок.

5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?

Срещу издаден от председателя на търговския съд постановление, с което се одобрява налагането на обезпечителен запор, може да бъде подадено възражение или жалба.

При изпълнителен запор длъжникът може да заведе иск, пледирайки трудности при изпълнението (*action en difficulté d'exécution*), или да отправи възражение срещу продажбата на заповорирани вещи.

Трети лица също могат да направят възражение срещу продажбата на заповорирани вещи с молба за отклоняване на тези вещи, за да могат да бъдат използвани.

6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

Съгласно член 590 от Новия граждански процесуален кодекс длъжникът може да спре предварителното изпълнение, ако то е разпоредено по случай, различен от предвидения по закон. За тази цел длъжникът може да подаде в съда жалба за забрана на предварителното изпълнение. Това се прилага единствено по граждански дела и е изключено при търговски дела съгласно член 647 от Търговския кодекс (*Code de commerce*).

С член 703, алинея 2 от Новия граждански процесуален кодекс се установява процедурата за ограничаване на запора. Ограничаването има за цел да се защити задълженото по запора лице срещу последиците от недостъпността на всички негови активи. Това дава право на съдията да ограничи заповорирани суми.

За да се попречи на вискателя да наложи запор върху средствата за препитание на длъжника, с нормативен акт на Великото херцогство се определя размерът за прехвърляне и заповориране на заплати, пенсии и анюитети. В закона се урежда налагането на запор върху защитен редовен доход (заплати, анюитети, пенсии). Този вид редовен доход не може да бъде заповориран изцяло, а само до определен размер, който се определя в съответствие със скалата, установена в нормативния акт на Великото херцогство. Така длъжниците запазват минимален доход за издръжка.

Връзки по темата

<http://www.legilux.lu>

Тази уеб страница е част от „Вашата Европа“.

Ще се радваме да получим вашите [коментари](#) относно полезността на предоставената информация.

■ Последна актуализация: 11/01/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държвата-членка, отговорна за тази страница.